

VSTAJENJE JEZUSA KRISTUSA – IZVOR MISIJONSTVA/TEMELJ MISIJSKE DEJAVNOSTI

(prevod iz knjige *Battezzati e inviati*, str. 333-338)

Jezus je prvi in največji evangelizator. Janez Pavel II. v encikliki *Redemptoris Missio* izjavi: »Kristus je Veselo oznanilo; v Njem obstoji istovetnost med oznanilom in oznanjevalcem, istovetnost med oznanjevanjem, delovanjem in bitjo«.

Ne samo, da Kristus oznanja **Božje kraljestvo**, ampak je **to** on sam. On je »**autobasileia**« – poosebljeno božje kraljestvo. Uspešnost in učinkovitost njegovega poslanstva prebivata v popolni istovetnosti njegove osebe z Veselo novico, ki jo oznanja. Bolje rečeno, poslanstvo Sina ni nič drugega, kot oznanjevanje božjega življenja človeštvu v stalnem samopodarjanju od Utelešenja (skupaj s čudeži, delovanjem in poučevanjem), pa vse do Vstajenja od mrtvih. Kristusova skrivnost in njegovo zemeljsko delovanje se odražata v dvojni daritvi: v darovanju svojega življenja Očetu, od kogar je prejel svoje poslanstvo ter darovanju življenja svojim bratom in sestram, sinovom in hčeram Boga, ki jih želi združiti v eno družino. V uresničenju tega poslanstva, se Jezusov »modus operandi« pred in po Veliki noči razlikuje in obenem dopolnjuje. V pred-velikonočnem času se zdi, da je poslanstvo, ki ga Jezus zaupa svojim učencem, omejeno v času in prostoru, v po-velikonočnem obdobju pa smo nasprotno priča univerzalizaciji in globalizaciji poslanstva. To zadnje opredeli osrednji in izvorni značaj velikonočne skrivnosti poslanstva kot dejanje Boga, ki je obenem »podarjajoča odgovornost« Cerkvi.

Papež Janez Pavel II. v *Redemptoris Missio* 22 zapaža, da »vsi evangelisti, ko pripovedujejo srečanje Vstalega z apostoli, zaključijo z misijonskim poslanstvom (Mt 28, 18-20; Mr 16.15-18; Lk 24, 46-49; Jn 20, 21-23). Ta vez misijonstva in vstajenja je tako močna, da lahko trdimo, da je vstajenje istovetno s poslanstvom, da je slavljenje Vstalega bistveno dejanje univerzalnega poslanstva. Poslanstvo in s tem tudi Kristusovo vstajenje ni torej nič drugega kot posredovanje novega življenja v Duhu, božje življenje, v katero je poklicano celotno človeštvo, zahvaljujoč »središčnemu gibanju« univerzalnega poslanstva, ki ga je Vstali vzpostavil s tem, ko je vanj povabil svoje učence in ves svet. To oznanjanje božjega življenja z izlivanjem Očetovega in Sinovega Duha se razširi preko vseh mej ob Binkoštnem velikonočnem dogodku. Oznanjevanje, krst in poučevanje so z Jezusove strani osnova za misijonsko poslanstvo dvanajstih apostolov in učencev.

Pred Veliko nočjo Duh prebiva v Osebi Kristusa in deluje preko njega. Po vstajenju se Tolažnik prenese na apostole in deluje preko njih in z njimi, da naredi učinkovito prisotnega Kristusa Vstalega. Izhajajoč iz izlivanja Duha na Veliko noč, Janez Pavel II. v *Redemptoris Missio* 23 zatrdi, da ima vsako poslanstvo dva skupna imenovalca, in sicer univerzalno t.j. katoliško razsežnost, ki najde svoje izraze v vseh narodih (Mt 28,19), vseh ljudstvih (Lk 24,47) v vsem svetu ... v vsem stvarstvu (Mr 16,15); vse do skrajnih mej sveta (Apd 1,8) ter pneumatološki temelj, ki se izraža kot vsenavzočnost in vsemogočno delovanje Duha. Dar jezikov v bistvu pomeni, da je On ustvarjalec enotnosti v različnosti in protagonist različnosti v enotnosti, tako v Cerkvi, kot v svetu. Božje oblikovanje poenotenja človeštva v eno samo čredo, se

uresniči v Cerкви. Preko smrti in vstajenja Gospoda Jezusa Kristusa, človeštvo ni samo spravljeno z Bogom, ampak v Cerкви preko Svetega Duha, resnično uživa občestvo z Bogom. Stalna graditev in obnova je na splošno poslanstvo Cerkve in se, po besedah sv. Ireneja Lyonskega, uresničuje zahvaljujoč »dvema Božjima rokama« in sicer preko Jezusa Kristusa in Svetega Duha. Kristusova Cerkev je bistveno zaznamovana z dogodkom križa. Od Smrti-Vstajenja je človeštvo spravljeno z Bogom in je tako vključeno v »čas Boga« in Cerkev je ustanovljena kot privilegiran prostor občestva z Bogom. »Čas Boga« je za Cerkev čas milosti. Po zaslugi svojega križa je Kristus porušil zid, ki je ločeval grešno človeštvo od Boga. »Čas Boga« postane »čas Cerkve« v Jezusu Kristusu. **S svojim vstajenjem Kristus, prvorojenec med mrtvimi, predstavi cerkveno telo v občestvu Svete Trojice. Cerkev je tako v občestvu s svetostjo Boga. Občestvo – Cerkev, posvečena z daritvijo na križu, je Kristusovo telo in Kristus je po drugi strani tudi glava Cerkve. Cerkev ni statično občestvo, ampak je v nastajanju v času in prostoru, občestvo, obogateno in stalno podprto s Svetim Duhom.**

Na tem svetu Cerkev predstavlja »znaten del človeštva«, da se z njo učinkovito in očitno pokaže božja slava. Ta slava prehaja skozi »prostor odrešenja«, odprt s strani križa, preko katerega se Kristus združi s svojo Cerkvijo, oz. celo s celotnim človeštvom, ki ga slavi. Cerkev ne obstaja sama zase, temveč za odrešenje človeštva, za manifestacijo božje slave. Oznanilo Vstalega Kristusa je istočasno temelj, izvir in poslanstvo Cerkve (prim. Apd). Razlog obstoja Cerkve je v nadaljevanju pravnega dela Jezusa Kristusa preko njegovega Svetega Križa v Svetem Duhu. Poslanstvo Cerkve je poklicanost, da je v svoji celoti zakrament sprave človeštva z Bogom. Po besedah sv. Ireneja: »Zares, slava Boga je živeči človek in življenje človeka je v gledanju Boga: če že razodetje Boga preko stvarjenja dà življenje vsem bitjem, ki živijo na zemlji, koliko bolj je razodetje Očeta preko Besede razlog življenja za tiste, ki gledajo Boga«.

Cerkev, Kristusovo telo, je udeležena v samem Gospodu Jezusu pri graditvi in rasti Božjega kraljestva. Razširitev Božjega kraljestva je razširitev Cerkve same. V Jezusu Kristusu se posvečenje človeštva uresniči in razširi Cerkev, svoje Telo: »Božji Sin, združujoč v sebi človeško naravo in premagujoč smrt s svojo smrtjo in vstajenjem, je odrešil človeka in ga preobrazil v novo stvaritev (Gal 6,15; 2 Kor 5,17). Oznanjajoč svojega Duha, skrivnostno vzpostavi kot svoje telo brate, ki jih izbere izmed vseh ljudi«.

Cerkev je sveta, ker je v Jezusu Kristusu, svojem ženinu, deležna božje svetosti. Cerkev v Jezusu Kristusu najde svojo glavo, izpolnitev, proti kateri napreduje in proti kateri je pritegnjena (Ef 4,13). Cerkev je temeljno povezana s Kristusom. Samo v Kristusu resnično obstaja: »Kristus, edini posrednik, je vzpostavil in nenehno vzdržuje na zemlji svojo sveto Cerkev, občestvo vere, upanja in ljubezni, vidni organizem, preko katerega razširi na vse resnico in milost. Vendar se občestvo, vzpostavljeno s hierarhično strukturo in Kristusovim mističnim telesom, vidna združba in duhovno občestvo, zemeljska Cerkev in Cerkev, obogatena z nebeškimi dobrotami, ne smeta obravnavati kot dve različni stvari; skupaj namreč tvorita kompleksno stvarnost, ki se odraža v dveh elementih, človeškem in božjem« (LG 8).

Sveti Avguštin uporablja vzvišen izraz »Kristus ves« za izražanje intimnega odnosa med Kristusom in Cerkvijo in za izražanje sijaja in polnosti, proti kateri teži vsaka Cerkev na svoji poti. »Kristus ves« je intimno občestvo Kristusa-glave in Cerkve-telesa v vsakem času in kraju. Ni Cerkve brez Kristusa: »zares, glava in telo sta en Kristus; ne zaradi tega, ker brez telesa ne bi bil cel, temveč zato, ker se je Ta, ki je popoln – tudi brez nas – podredil, da bi bil popolnoma z nami; in to ne samo v kolikor je Beseda, edinorojeni Sin enak Očetu, ampak tudi v svoji človeškosti, ki jo je prevzel in s katero je obenem Bog in človek. (...) Vsi skupaj smo člani Kristusovega telesa: ne zgolj mi, ki se trenutno nahajamo tu, na tem mestu, temveč vsi po vsej zemlji. In ne samo mi, ki živimo v tem času, ampak vsi, vse od pravičnega Abela pa do konca sveta, do zadnje generacije človeštva. Vsak pravični dà svoj prispevek k temu življenju, vse sedanje in prihodnje človeštvo, vsi tvorijo eno Kristusovo telo, katerega del je vsak posameznik. (...) In ker on pravi, da je *glava vsakršnega vladarstva in oblasti* (Kol 2,10), je jasno, da je ta Cerkev, sedaj romarska, »pričvrščena« na nebeško Cerkev, kjer prebivajo angeli kot naši sodržavljeni. (...) In ko je Pavel, ta Kristusov pridigar, moral trpeti zaradi preganjanj, ki ga je povzročil drugim, pravil: »dopolnjujem v svojem telesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim«, nakazuje s tem, da njegovo trpljenje deleži na Kristusovem trpljenju. Te besede ne smemo razumeti, kot da se nanašajo na »glavo« (Kristusa), ki zdaj v nebesih, nič ne trpi, temveč na svoje telo, ki je Cerkev, telo, ki je skupaj s svojim telesom en sam Kristus« (Sveti Avguštin, Govori? 341, 11-12: PL 39, 1499-1500).

Od Binkošti dalje je Gospod Jezus neločljivo povezan s Cerkvijo, čeprav jo presega in mu le-ta dolguje vse, kar jè. Ne obstaja Cerkev brez Kristusa Vstalega. Avguštinova opredelitev »Kristus ves«, razjasnjuje na čudovit način občestvo med Kristusom in Cerkvijo, kakor tudi občestvo med člani Cerkve in Kristusom, tako osebno kot občestveno. Cerkev je vsa eno s Kristusom. »Kristus ves« je Glava, Kristus in Telo je Cerkev.

Križ, Vstajenje in Binkošti (razlitje sv. Duha) so odločilni trenutki cerkvenega občestva s Presveto Trojico. Ti trenutki so različni, niso pa ločeni eden od drugega. V Binkoštih je jezikovna enotnost – ki je nekoč razpadla v Babilonu – ponovno vzpostavljena preko daru Svetega Duha. Na zmešnjavo jezikov in na razdelitev človeškega roda, ki ga Babilon simbolizira v 11. poglavju Prve Mojzesove knjige (1 Mz 11, 1-9), odgovori s poenotenjem človeštva v spravni učinkovitosti Duha, prisotnega v apostolskem pričevanju. V Babilonu je en sam jezik simbol živeče enotnosti, ki je zlomljena zaradi ponosne človeške prevzetnosti; v Binkoštih pa je množica jezikov – simbol preprek med ljudmi – poenotena v občestvenem razumevanju apostolske Besede. Takšno je delo Duha v »poslednjih dneh«. Ogenj tega enotnega Duha, ki se podarja vsakomur v njegovi edinstvenosti objema množice, da bi jih ponovno povezala v celoto. Občestvo, ki se rodi iz Binkošti, se poenoti v Bogu preko moči Svetega Duha. V Binkoštih »ponosna človeška prevzetnost« prepusti mesto občestvu; človeška raznolikost je zaobsežena v enosti množice. Zahvaljujoč aktivni prisotnosti Svetega Duha Cerkev udejanja in oznanja evangelij. Cerkev ne udejanja služenje občestvu z namenom uveljavljanja lastnega zasluženja. Cerkev, ki pridiga, opravlja to zadolžitev z zavezo svoje navezanosti na Kristusa. Spravljena Cerkev evangelizira in sodeluje – v času in prostoru – pri grajenju Božjega kraljestva, katerega je v celoti del »*hic et nunc*« (tukaj in sedaj).